

EDICE ZNAMENÍ DOBY

Nebudu se v nebi nudit?

CO O TOM ŘÍKÁ BIBLE

Nebudu se v nebi nudit?

Už jako malý kluk jsem rád poslouchal vyprávění o tom, jak krásné to jednou bude v nebi. Narodil jsem se v křesťanské rodině, a tak jsem bral víru v Boha jako samozřejmost.

Jenže uteklo pár let a já začal nad tím krásným vyprávěním o nebi i o Boží existenci přemýšlet a později i pochybovat. Ve škole nás učili něco jiného a v určitém období mého života mi „vědecký ateismus“ připadal mnohem logičtější než to, co jsem mohl číst v Bibli.

Nakonec to ale bylo zase přemýšlení o ateizmu, co mne přivedlo zpět k víře v Boha a také k Bibli. Znovu jsem se vrátil i k naději na věčný život v Božím království.

Přesto mi v hlavě vrtala jedna pro mne dost důležitá otázka: Pokud se opravdu

dostanu do Božího království, co tam budu celou věčnost dělat? Až všechno poznám, nebudu se tam nudit?

Dnes se běžně setkávám s lidmi, které nějaké úvahy o věčnosti a o Božím království nechávají v klidu. Vzpomínám však na setkání s postiženou dívkou, která se do nebe netěšila. Díky svému postižení byla často terčem posměšků svých zdravých spolužáků. Myslela si, že stejné to bude i v tom křesťanském nebi. Že tam bude trápení a zlo jako na tomto světě.

Jaké to bude v Božím království? Nebudu se tam nudit? Čeká tam ty slabší věčné pokračování šikanování od těch silnějších? V druhé části této brožurky budeme společně hledat, jak na tyto otázky odpovídá Bible.

SOD SPRAVEDLIVÝCH

Nejdříve se ale podívejme na jiný problém. Mnozí lidé se do nebe netěší. Mají strach z toho, že se tam budou muset celou věčnost dívat na pekelné trápení svých blízkých. Věří totiž, že Bůh trestá lidi nikdy nekončícím trápením za to, že odmítli jeho nabídku na život v jeho království.

Odpovídá tato tradiční pověra rozšířená mezi křesťany tomu, co říká Bible? Opravdu se budu muset celou věčnost dívat z nebe na utrpení mých blízkých v pekle? Opravdu je Bůh mstivá zrůda, která se chce celou věčnost ukájet pohledem na utrpení těch, kteří odmítnou jeho nabídku na věčný život?

Podívejme se na jedno zvláštní místo v Bibli. Apoštol Jan, učedník Pána Ježíše, se díky své víře dostal do vyhnanství na ostrov Patmos. Ani tam ho ale jeho Bůh neopustil. Ve viděních mu ukazoval zajímavé pohledy do budoucnosti. Jan tyto výjevy zaznamenal v knize, která se dostala do Bible. Vlastně celou Bibli uzavírá.

V jednom vidění můžeme najít odpovědi na naše otázky ohledně toho, jaký trest čeká lidi, kteří odmítnou Boží pozvání do jeho království. Čeká je věčné trápení? Bude se jim Bůh věčně mstít? Máme se bát pekelného ohně, který nikdy nevyhasne?

Dvojitý vzkříšení

Poslechněme si, co o tom napsal Jan: *„Tu jsem viděl, jak z nebe sestupuje anděl, který má v ruce klíč od propasti a veliký řetěz. Zmocnil se draka, toho dávného hada, toho ďábla a satana, na tisíc let jej spoutal, uvrhl do propasti, uzamkl ji a zapečetil, aby již nemohl klamat národy, dokud se nedovrší těch tisíc let. Potom musí být ještě na krátký čas propuštěn.*

Viděl jsem trůny a na nich usedli ti, jimž byl svěřen soud. Spatřil jsem také ty, kdo byli státi pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, protože nepoklekli před dravou šelmou ani jejím obrazem a nepřijali její znamení na čelo ani na ruku. Nyní povstali k životu a ujali se vlády s Kristem na tisíc let. (Ostatní mrtví však nepovstanou k životu, dokud se těch tisíc let nedovrší.) To je první vzkříšení.

Blahoslavený a svatý, kdo má podíl na prvním vzkříšení! Nad těmi druhá smrt nemá moci, nýbrž Bůh a Kristus je učiní svými kněžími a budou s ním kralovat po tisíc let.“ (Zjevení 20,1–6)

O jaké době tu Jan píše? Hovoří o okamžiku vzkříšení všech, kteří obstojí na „Božím soudu“. Podle jiných míst Bible k tomuto vzkříšení „spravedlivých“ dojde ve chvíli, kdy se Ježíš vrátí na naši Zemi, aby splnil slib, který dal všem, kdo mu uvěřili.

Připomeňme si alespoň jeden biblický text, který popisuje tento důležitý okamžik dějin naší planety: „*Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naději. Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu.*

Toto vám říkáme podle slova Páně: My živí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhůru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem.

Těmito slovy se vzájemně potěšujte.“ (1. Tesalonickým 4,13–18)

Podle toho, co Bůh ukázal apoštolu Janovi, proběhne po Ježíšově návratu na naši Zemi dvojí vzkříšení. Ty, kdo budou vzkříšeni jako první, čeká věčný život s Bohem. Ty, kdo oživnou až během druhého vzkříšení, čeká „druhá smrt“. Mezi těmito dvěma událostmi uplyne tisíc let. Teologové toto tisíciletí někdy nazývají „milénium“.

Život vzkříšených během „tisíciletí“

Co budou dělat lidé, které Bůh vzkřísí jako první? Ti, nad kterými nemá druhá smrt moc? Bůh ukázal Janovi prů-

běh toho, co bude následovat po vzkříšení. Ve 20. kapitole knihy Zjevení je napsáno: „*A viděl jsem veliký bělostný trůn a toho, kdo na něm seděl; před jeho pohledem zmizela země i nebe a už pro ně nebylo místa. Viděl jsem mrtvé, mcné i prosté, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy. Ještě jedna kniha byla otevřena, kniha života. A mrtví byli souzeni podle svých činů zapsaných v těch knihách.*

Moře vydalo své mrtvé, i smrt a její říše vydaly své mrtvé, a všichni byli souzeni podle svých činů. Pak smrt i její říše byly uvrženy do hořícího jezera. To je druhá smrt: hořící jezero. A kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera.“ (Zjevení 20,11–15)

V nebi bude soud. To je zajímavé zjištění. Proč další soud? Vždyť ten už jednou proběhl před Ježíšovým návratem. Díky němu mohli být vzkříšeni všichni, kdo na tomto soudu obstáli. K čemu další soud?

Soud probíhající během tisíciletí má zvláštní význam pro spasené, kterým v nebi bude chybět někdo z jejich blízkých.

Krátce po sametové revoluci jsem navštěvoval věznicí na Mírově. Setkal jsem se tam s vězněm, který se po amnestii prezidenta Václava Havla dostal na svobodu. Po krátké době se ale do vězení vrátil. Zajímalo mě, jak k tomu došlo, a jeho odpověď mne tehdy šokovala.

„Víte, poté, co jsem se dostal ven, jsem zjistil, že už na svobodě neumím žít. Nevěděl jsem si s tou svobodou rady. Tak jsem něco ukradl a díky tomu, že jsem recidivista, jsem tu zpátky. Tady jsem doma...“

Soud, který bude probíhat v době milénia, je určen k tomu, abychom se mohli přesvědčit o spravedlnosti Božího soudu, jenž rozhodl o tom, že nám někdo z našich blízkých bude v nebi chybět. Bůh nám z nebeských záznamů jeho života „přehraje“ ty chvíle, ve kterých odmítl Boží nabídku na věčný život v jeho království.

Co nás musí přežít, aby se Boží slib o vzkříšení mohl naplnit? Přežívá nás naše víra, naše naděje a naše láska. Přežívají nás hodnoty postojů a vztahů, které jsme k lidem, věcem a událostem zaujali. Ne to, co jsme ze světa utrhlí, kolik jsme z toho koláče života odkrojili, ale co jsme do něj vnesli. Zůstává také náš postoj k Bohu. Naše pokání a volání k Bohu o odpuštění. Naše vděčnost. To rozhodne o našem budoucím vzkříšení do nového rozměru života. Života v plné síle mládí a zdraví, neomezeného časem ani prostorem.

Bůh nabízí věčný život každému člověku. Ale ne každý tuto nabídku přijme. Bůh nám dává svobodu. Je jen na mně, abych zvážil, zda chci nebo nechci žít věčně v jeho království. Pokud si nedokážu představit, že bych se ocitl v prostředí, kde už není žádné zlo a žádný hřích, mohu tuto možnost odmítnout. Bůh mne k ničemu nenutí. Je to jen na mně.

Druhé vzkříšení a druhá smrt

Člověk je tvor pochybovačný. Proto se může stát, že někdo ze spasených namítne: „Bože, kdyby mé dítě mělo jistotu, že skutečně existuješ, určitě by se rozhodlo jinak. Kdyby tě uviděl, kdyby poznal tvou moc a slávu, určitě by změnil svůj názor! Dej mu, prosím, ještě jednu šanci.“

Co udělá Bůh? Čtème znovu v knize Zjevení Jana: „*Až se dovrší tisíc let, bude satan propuštěn ze svého žaláře a vyjde, aby oklamal národy ve všech čtyřech úhlech světa, Góga i Magóga. Shromáždí je k boji a bude jich jako písku v moři. Viděl jsem, jak vystoupili po celé šíři země a obklíčili tábor svatých a město, které miluje Bůh. Ale sestoupil oheň z nebe a pohltil je. Jejich svůdce ďábel byl uvržen do jezera, kde hoří síra a kde je již dravá šelma i falešný prorok. A budou trýzněni dnem i nocí na věky věků.*“ (Zjevení 20,7–10)

Podle toho, co jsme tu četli, vzkřísí na konci tisíciletí Bůh i ty, kteří na jeho

soudu neobstáli, protože nepřijali Boží pozvání do jeho království. Po svém vzkříšení se podle Janova vidění znovu postaví do opozice vůči Bohu. Znovu odmítnou život ve světě, kde už není zlo a hřích. Silou se pokusí vrátit dějiny nazpět, protože se jim zasteskne po „starém světě“.

Nedávno jsem v diskuzi dostal otázku: „K čemu je dobré a potřebné druhé vzkříšení? Není to jen zbytečné trápení

těch, kteří už jednou zemřeli?“ Odpověď nacházím právě ve 20. kapitole Zjevení.

Bůh chce jednou provždy vyřešit problém hříchu a zla. Chce celý vesmír ochránit před možným návratem zla. A nás chce zase ochránit před vlastními sžíravými pochybnostmi, které by se nám mohly vrátit, pokud nezískáme jistotu, že náš Stvořitel a Spasitel rozhodl spravedlivě.

ZRŮDNOST HŘÍCHU

Vidění, o kterém jsme četli ve 20. kapitole knihy Zjevení, nám také odhaluje zrůdnost hříchu. Mnozí lidé říkají, že druhým může být jedno, co dělají. Je to prý jen jejich věc.

Není to pravda. Hřích totiž neničí jen nás, ale ubližuje i lidem okolo nás. Hřích nás požívá jako rakovina. Pokud se mu nebráníme, zničí v nás vše dobré a krásné. Lásku nahradí nenávisť, dobré vztahy překryje sobectvím a závistí.

Jan napsal: „*Tu jsem viděl, jak z nebe sestupuje anděl, který má v ruce klíč od propasti a veliký řetěz. Zmocnil se draka, toho dávného hada, toho ďábla a satana, na tisíc let jej spoutal, uvrhl do propasti, uzamkl ji a zapečetil, aby již nemohl klatat národy, dokud se nedovrší těch tisíc let. Potom musí být ještě na krátký čas propuštěn...*“

Tím drakem je ďábel. Podle Bible byl ďábel původně nádherná bytost s krás-

ným jménem „Lucifer“. V češtině by se jmenoval „Světloňoš“. Na jednom místě mu Bible dává jméno „Jitřenka“ – hvězda naděje.

Jak je možné, že se tato nádherná bytost stala původcem zla? Jak se z anděla světla stal temný démon – ďábel? Co se stalo, že se z něj stala bestie? Prorok Izajáš ve své knize popsal příčiny proměny Jitřenky v ďábla: „*Jak jsi spadl z nebe, třpytivá hvězdo, jitřenky synu! Jak jsi sražen k zemi, zotročovateli pronárodů! A v srdci sis říkal: ‚Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy, zasednu na Hoře setkávání na nejzazším Severu. Vystoupím na posvátná návrší oblaků, s Nejvyšším se budu měřit.‘ Teď jsi svržen do podsvětí, do nejhlubší jámy!*“ (Izajáš 14,12)

Lucifer začal toužit po tom, aby se mohl „měřit s Nejvyšším“. Jak těmto

slovům rozumět? Je to prosté, chtěl se stát Bohem, chtěl vládnout celému vesmíru. Tak dlouho se touto myšlenkou zaobíral, až jí nakonec uvěřil. Uvěřil, že se mu podaří vystřídat Boha na jeho trůnu.

Začal svůj plán rozvíjet a pak i potichu uskutečňovat. Mnohé se mu povedlo. Získal na svou stranu „třetinu vesmíru“. V přímé konfrontaci s Bohem ale prohrál. Nakonec už mu zbyl poslední koutek vesmíru, kde se ještě mohl cítit jako pán – naše planeta.

Pak přišel Ježíš a vzkřísil všechny, kdo za svého života toužili po životě v Božím království. Všechny vzkříšené pak vzal do nebe. A s nimi i ty, kteří Ježíše při jeho příchodu vítali s radostí jako svého Pána. Planetu Zemi, kterou přestalo chránit Boží požehnání, ve velmi krátké době zničily přírodní katastrofy.

Život na naší planetě skončil. Dábel ztratil poslední místo, kde mohl sprádat své sny o vládě nad vesmírem. Najednou nemá koho svádět k hříchu. Dívá se na spálenou planetu. Vidí mrtvou zemi a může přemýšlet o tom, co způsobil. Bůh mu dává tisíc let na to, aby se vzpamatoval a přiznal, že udělal chybu.

Jak dábel skončí? Využije šanci, kterou mu nabídl Bůh?

Můj táta mi vyprávěl, jak v době svého dospívání dostal krásného psa. Azor byl půlroční štěně, německý ovčák. Snažil se ho co nejlépe vycvičit, a tak ho učil

i aportovat. Azor byl učenlivý, a tak, jakmile uviděl pohyblivý předmět, okamžitě vyrazil.

V sobotu táta se svými rodiči odešel na bohoslužbu do nedalekého města. Listonoš v té době přinesl malý balíček. Zjistil, že nikdo není doma, a tak hodil balíček přes plot.

Balíček neměl šanci dopadnout na zem. Azor vystartoval a pak ho i zpracoval. Když se táta vrátil domů, našel na zahradě rozcupované košile, které mu poslala jeho teta k narozeninám. Jenže to nebylo vše. Jak byl Azor v ráži, zardousil kvočnu a třináct kuřátek... Když tu spoušť po návratu uviděla tátova maminka, běžela pro sekeru s tím, že Azora zabije.

U sousedů byl v té chvíli zrovna na návštěvě myslivec, který měl velké zkušenosti s výcvikem psů. Přimlouval se za Azora, aby mu dali ještě jednu šanci. Přinesl zvláštní obojek – „drezurák“. Byl to železný řetěz s ostny, které se psovi zabodávaly do krku. A pak jim poradil: „Dejte Azora do boudy a před boudou zarazte do země dva kůly tak, aby se mezi ně vešla jen Azorova hlava s drezurákem na krku. A za ten obojek ho k těm kůlům přivažte. Před čumák mu dejte mrtvou slepici, kuřátka i zbytky košil a pak ho tak nechejte tři dny. Uvidíte, že se změní.“

Poslechli a Azor se opravdu změnil. Táta sehnal od sousedů novou kvočnu i s kuřátky. Brzy se zabydlela. Jednoho

Celá země bude vypadat jako poušť. Města a vesnice zničené zemětřesením, vyvrácené stromy, rozeklané skály vyvržené mořem nebo vyrvané ze země, to vše zůstane roztroušeno po jejím povrchu; propasti budou označovat místa, kde byly hory vyvráceny ze svých základů. Po tisíc let bude satan bloudit po zpusťošené zemi a seznamovat se s následky své vzpoury. Nebude mít nikoho, na kom by mohl zkoušet svou moc. Nebude moci nikoho svádět a ničit, což bylo po mnoho staletí jeho jediným potěšením.

dne se přihnala bouřka tak rychle, že kvočna s kuřátky nestihla doběhnout do kurníku. Ažyl našla v Azorově boudě, kde Azor ji i kuřátka zahříval vlastním tělem...

Satana, který je podle Bible původcem hříchu, zla a všeho utrpení na naší Zemi, Bůh spoutá na tisíc let. Tisíc let se bude dívat na důsledky toho, co tu natropil. Změní se? Využije šanci, jako táťův Azor? Jan musel zapsat: „*Až se dovrší tisíc let, bude satan propuštěn ze svého žaláře a vyjde, aby oklamal národy ve všech čtyřech úhlech světa, Góga i Magóga. Shromáždí je k boji a bude jich jako pisku v moři*“ (Zjevení 20, 7.8).

Satan se nezmění. Znovu zaútočí na Boha, který se bude muset bránit. Jan viděl, jak byl „*dábel uvržen do jezera, kde hoří síra a kde je již dravá šelma i falešný prorok*...“ (Zjevení 20,10).

Bůh a jeho láska k nepřátelům

Bůh apoštola Janovi odhalil budoucnost. Ukázal mu, co bude následovat po skon-

čení Božího soudu. Je zvláštní, že v žádném z jeho vidění nenajdeme popis pekla. Žádné kotle plné vřící vody, žádné pekelné plameny, ve kterých by Bůh mučil své nepřátele.

Jak dopadnou ti, kteří se i po svém vzkříšení znovu vzbouří proti Bohu? V knize Zjevení čteme: „*Ale sestoupil oheň z nebe a pohltil je.*“

Bůh není mstivý. Apoštol Jan zachytil ve svém evangeliu slova Ježíše Krista, který prohlásil: „*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, je již odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.*“ (Jan 3,16–18)

Každý člověk je zván do Božího království. Ne každý ale tuto nabídku přijme. Bůh se rozhodl, že se stane člověkem. Přišel v osobě Ježíše Krista, aby nám svým jednáním ukázal svou

skutečnou povahu. Když se ho lidé rozhodli zabít, nechal se přibít na kříž, abychom poznali, jak velká je jeho láska k nám.

Nebeské království je otevřeno pro každého, kdo přijme Boží nabídku a dovolí Bohu, aby ho začal připravovat na život v dokonalém životním prostředí, kde už nebude žádný prostor pro hřích a zlo,

POHLEDNICE Z NEBE

Kamarádka Jana měla doma celou sbírku pohlednic z Kanady. Posílal jí je táta, kterého v životě neviděla. Utekl narychlo před trestem za „protistátní činnost“. Doma nechal svou snoubenku. Netušil, že s ním čeká dítě.

Delší dobu se neozýval, protože ani jeho cesta z utečeneckého tábora v Rakousku do Kanady nebyla snadná. Teprve tam se dověděl, že s ním jeho milá čeká dítě. To už ale Jana byla na světě. Snažil se svou dceru i s její mámou dostat prostřednictvím Červeného kříže do Kanady, ale marně. Jednání uvázlo na tom, že nebyli manželé.

A tak své milé alespoň posílal nějaké peníze a pozdravy. Když si našla nového muže, posílal pohlednice Janě, která je pečlivě sbírala a těmi nejhezčími měla polepenou celou stěnu svého pokoje. „*Jednou se tam podívám,*“ říkala mi, když jsme je spolu prohlíželi. „*Jednou budu bydlet se svým tátou. Už se na něho těším.*“

kteřé hřích přináší. Ti, kdo tuto nabídku odmítnou, jednou zemřou smrtí, ze které už nebude vzkříšení.

Pojďme se nyní podívat na to, co čeká ty, kdo se rozhodnou pro věčný život v přítomnosti svého Boha. Nebude v nebeském království nuda? Co o tom říká Bible? Co nám o životě v nebeském království odhaluje Bůh?

Tím, že se chce jednou podívat do Kanady za svým tátou, se Jana nikdy netajila. Věděl to o ní každý. Nikdo z nás tomu ale nevěřil. Dostat se v té době na západ nebylo vůbec snadné.

Jana vyrostla, dospěla a pak si vzala Pepu. Mysleli jsme si, že ji její sen o Kanadě konečně opustil. Mýlili jsme se. Její známá, která měla strýčka na ministerstvu, Janě a jejímu manželovi zařídila povolení na dovolenou v Jugoslávii. Vědělo o tom jen pár nejbližších přátel, se kterými se před svým odjezdem rozloučila.

V Jugoslávii už na ni čekal táta. Přiletěl na malé sportovní letiště vypůjčeným letadlem a Jana s Pepou se ani nestihli vykoupat v moři. Tím malým letadlem se dostali do Itálie a pak už těmi většími cestovali do Kanady. Janě se splnil její dětský sen. Konečně byla s tátou a mohla se podívat na místa, která znala jen z pohlednic, na kterých jí tatínek posílal své pozdravy.

I v Bibli můžeme najít spoustu „fotografií“, na kterých nám posílá pozdravy náš nebeský Otec. Rád bych se s vámi podělil o ty, které jsou podle mne nejkrásnější.

1. pohlednice:

Hlavní město Jeruzalém

Nejdříve se podíváme na to, jak vypadá hlavní město Božího království. Obraz o něm si můžeme udělat díky vidění, které od Boha dostal apoštol Jan, když byl pro svou víru ve vyhnanství na ostrově Patmos.

To, co viděl, popsal Jan následujícími slovy: „*Město mělo mohutné a vysoké hradby, dvanáct bran střežených dvanácti anděly a na branách napsaná jména dvanácti pokolení synů Izraele. Tři brány byly na východ, tři brány na sever, tři brány na jih a tři brány na západ. A hradby města byly postaveny na dvanácti základních kamenech a na nich bylo dvanáct jmen dvanácti apoštolů Beránkových.*

Ten, který se mnou mluvil, měl zlatou míru, aby změřil město i jeho brány a hradby. Město je vystaveno do čtverce: jeho délka je stejná jako šířka. Změřil to město, a bylo to dvanáct tisíc měř. Jeho délka, šířka i výška jsou stejné. Změřil i hradbu, a bylo to sto čtyřicet čtyři loket lidskou mírou, kterou použil anděl.

Hradby jsou postaveny z jaspisu a město je z ryzího zlata, zářícího jako křišťál.

Základy hradeb toho města jsou samy drahokam: první základní kámen je jaspis, druhý safír, třetí chalcedon, čtvrtý smaragd, pátý sardonix, šestý karneol, sedmý chrysolit, osmý beryl, devátý topas, desátý chrysopras, jedenáctý hyacint a dvanáctý ametyst.

A dvanáct bran je z dvanácti perel, každá z jediné perly. A náměstí toho města je z ryzího zlata jako z průzračného křišťálu.

Avšak chrám jsem v něm nespatriil: Jeho chrámem je Pán Bůh všemohoucí a Beránek.“ (Zjevení 21,12–22)

Umím si představit Jana, který vidí nádherné město. Nejraději by se do něho hned nastěhoval. Pak ho ale Bůh zase vrátil do reality a požádal ho, aby zapsal to, co viděl.

Jan sedl ke stolu, vytáhl pero i pergamén a začal psát. Bůh mu ukázal zářivé město, které bylo postaveno z těch nejdražších materiálů, jaké Jan znal. Jeho rozměry byly nepředstavitelné. Délka, šířka i výška byly minimálně 1 488 km.

Což o to, délka a šířka by nebyly až tak překvapivé. Ale ta výška? Současná nejvyšší budova světa v Dubaji má výšku jen 828 m. Kdybychom chtěli, aby takhle dubajská chloubka dosáhla výšky nového Jeruzaléma, museli bychom na ni přistavět ještě 1796 stejných mrakodrapů.

Kdybych žil v době Jana, asi by mne na této pohlednici hlavního města Božího

království zaujala ještě jedna důležitá drobnost – vysoké a pevné hradby. V té době to byl symbol bezpečí.

Když čtu o tom, z čeho je město postaveno, nedá mi to, abych nevzpomněl jednu židovskou anekdotu: *Bohatý Kohn, který přestoupil na křesťanství, umírá. Prosí: „Bože, dovol mi, abych si něco z toho, co jsem tu díky své poctivé práci získal, vzal s sebou.“*

Hospodin se na chvíli zamyslí a pak řekne: „Kohn, to mají zvláštní přání. Ale dobře. Můžou si s sebou něco vzít, ale jen tolik, kolik se jim toho vejde do kufříku.“

Kohn poděkuje a Hospodin se vzdálí. Boháč si nechá vyrobit zlaté cihly na míru. Tak, aby přesně vyplnily prostor jeho kufříku. Pak spokojeně zemřel. Když procházel bránou nového Jeruzaléma, svatý Petr se ho ptá: „Kohn, můžou mi říct, na co sem vláčejí dlažební kostky?“

Mám tuhle anekdotu rád. S humorem ukazuje na to, jak bláhové je obětovat život shánění „dlažebních kostek“.

2. pohlednice:

Příroda

Druhá pohlednice nám dovolí nahlédnout do přírody, která bude obkloповat hlavní město: *„Vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzlem odpočívát. Tele a lvíče i žirný dobytek budou spolu a malý hoch je bude vodit. Kráva se bude popásat s medvědicí, jejich mláďata budou odpočívát spolu, lev jako dobytče bude žrát slá-*

mu. Kojenec si bude hrát nad děrou zmi- je, bazilišku do doupěte sáhne ručkou odstavené dítě. Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu..., neboť zemi naplní poznání Hospodina, jako vody pokrývají moře.“ (Izajáš 11,6–9)

Tuto pohlednici jsem měl velice rád už jako dítě. Těšil jsem se na to, až se nebudu muset bát sousedovic psa a nebudou mne píchat včely a vosy. Dnes se mi na tomto obrázku víc líbí myšlenka absence všeho zla i jakékoliv zkázy, protože obojího jsem zažil ažaž.

3. pohlednice:

Vztahy mezi lidmi a práce

Jaké budou vztahy mezi obyvateli Božího království? Bude tam soupeření? Budou tam policisté řešit krádeže a další trestnou činnost? Bůh nám posílá pohlednici, na které říká: *„Hle, já stvořím nová nebesa a novou zemi... Vystavějí domy a usadí se v nich, vysázejí vinice a budou jíst jejich plody. Nebudou stavět, aby se tam usadil jiný, nebudou sázet, aby z toho jedl jiný. Dny mého lidu budou jako dny stromu. Co svýma rukama vytvoří, to moji vyvolení sami spotřebují. Nebudou se namáhat nadarmo a nebudou rodit pro náhlý zánik...“* (Izajáš 65,17–25)

Je to už hodně dávno, co jsem dělal projektanta. Náš šéf nám vždy rozdával práci a pak si ve své kanceláři maloval modely svých letadýlek. Když jsme mu

odevzdali hotový projekt, napsal k němu dodatek, který obsahoval počet hodin, které na něm byly odpracovány. K těm našim přidal ještě ty „své“. Takže když jsem na projektu pracoval sto hodin, on k těm mým hodinám připsal ještě dalších sto hodin za sebe. Přitom to jediné, co na projektu udělal, byl tento „výkaz práce“.

Jsem rád, že v Božím království už něco takového nebude. Když si někdo něco zasadí na zahrádce, tak si to také sklídí. Nepřitáhnou třeba Turci nebo Tataři a nesklídí to za něj.

Pokud si postavím dům, nesebere mi ho exekutor. Budu v něm bydlet já a moji nejbližší. Nebudou se opakovat příběhy, kdy se někdo celý život dřel, aby si postavil střechu nad hlavou, a pak přišel někdo silnější, kdo toho slabšího vyhnal a zabral jeho celoživotní dílo.

Tento text ale nepotěší lenochy. V Božím království se bude pracovat. Budeme vykonávat práci, která má smysl. Nebude to nic podobného tomu, co jsem jednou prožil na vojně. Naštval jsem svého velitele, a tak jsem musel půl dne převážet na kolečkách hromadu písku o deset metrů dál, abych ji odpoledne zase převážel zpátky. Léčil si tak na mně své pochroumané sebevědomí.

Třetí pohlednice nás přivádí do prostředí, kde budeme mít bezpečný domov a práce bude konečně tím, na co se budeme těšit.

4. pohlednice:

Porozumění

Čtvrtá pohlednice mi dělá obzvlášť radost, přestože je velice stručná. Patřím k lidem, kteří nemají „dar jazyků“. Dorozumím se pouze česky. Proto se těším na chvíli, kdy se stane skutečností to, co je v knize proroka Izajáše popsáno slovy: „*Nespatříš ... jazyka, jemuž rozumět nelze*“ (Izajáš 33,19).

Myslím si ale, že tím není řečeno jen to, že v Božím království už nebude potřeba tlumočníky. Stále jasněji v tom vidím ještě jeden rozměr. V Božím království si budou rozumět nejen partneři v manželství, ale také rodiče se svými dětmi. Naše komunikace nebude narážet na žádné bariéry.

Mám rád svou manželku a vím, že ona zase miluje mne. I když se oba dva snažíme, občas si nerozumíme, přestože mluvíme stejným jazykem. Je z toho pak zbytečná bolest a trápení na obou stranách. Až spolu jednou budeme bydlet v nebi, už nám nic podobného hrozit nebude.

5. pohlednice:

Poražená smrt

K mé práci patří i služba pozůstalým na pohřbech. Mohu jim připomínat Boží zaslíbení, která zmírňují jejich bolest. Jeden z těchto textů je pátou pohlednicí, kterou nám z Božího království posílá samotný Král: „*A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pomínulo...*“ (Zjevení 21,4).

V Božím městě „nebude noci“. Nikdo nebude potřebovat odpočinek. Budeme stále cítit svěžest jitra, které nikdy neskončí. Lidé obdaření nesmrtelností tam budou nadšeně rozjímat nad zázraky stvořitelské moci a tajemstvím zachraňující lásky. Nebude tam krutý nepřítel, který by je sváděl, aby zapomněli na Boha. Budou mít dostatek příležitostí pro rozvoj svých vloh a schopností.

Budou zpřístupněny všechny poklady vesmíru a vykoupení je budou moci studovat. Neomezení smrtelností a únavou poletí na vzdálené světy, které trpěly při pohledu na lidskou bídu a jásaly štěstím při zprávě o každém zachráněném člověku. Budou pozorovat slávu stvoření – slunce, hvězdy a hvězdné systémy – jak všechny ve stanoveném řádu krouží kolem Božího trůnu.

V celém nezměrném stvoření zavládne soulad a štěstí. Od Boha, který všechno stvořil, proudí světlo a štěstí do všech stran nekonečného prostoru. Od nejmenšího atomu až po největší vesmírná tělesa, všechno živé i neživé, v nezkalenné kráse a dokonalé radosti hlásá, že Bůh je láska.

Zatím žijeme na světě, kde každý z nás jednou podlehne smrti. To se ale už brzy změní. Apoštol Pavel píše: „*Nechceme vás, bratří, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naději. Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu.*

Toto vám říkáme podle slova Páně: My živí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme. Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my živí, kteří se toho dočkáme, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích vzhů-

ru vstříc Pánu. A pak už navždy budeme s Pánem.

Těmito slovy se vzájemně potěšujte.“ (1. Tesalonickým 4,13–18)

Tato slova cituji často právě na pohřbech. Když jsem je četl na pohřbu mého bratra, poprvé jsem na vlastní kůži pocítil, jak mne právě toto vědomí potěšuje.

V Božím království už nebude smrt, bolest a nářek. Zlo i smrt budou jednou provždy a definitivně poraženy. V nebi už pro ně nebude místo.

6. pohlednice: **Soucitný Bůh**

Jako poslední jsem nechal pohlednici, kterou mám nejraději. Ukazuje totiž ve-

lice důležitou součástí Boží povahy: „*Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi a setře jim každou slzu z očí*“ (Zjevení 21,3.4).

Vzpomínám si na chvíli, kdy mi maminka ošetřovala mé zranění. Hráli jsme s kluky fotbal na škvárovém hřišti a já spadl. Z podřené kůže mi vytahovala pinzetou drobné kousky škváry. Plakal jsem bolestí. Nakonec vše potřela dezinfekcí, objala mne a řekla, že mne má ráda. Pak mi ještě utřela slzy, které mi tekly po tváři, a dala mi pusku.

Představuji si, že něco podobného prožiji první den v Božím království. Bůh mne obejmě, přivítá doma a setře poslední slzy, které potečou po mé tváři.

V nebi už plakat nebudeme. Zlo bude jednou provždy vymazáno z celého vesmíru a Bůh, náš Stvořitel a Zachránce, bude bydlet s námi.

Tyto pohlednice z nebe zdobí stěnu mého srdce. Často si je prohlížím a těším se na chvíli, kdy to vše spatřím na vlastní oči.

Můžeš se mi smát a nemusíš mi věřit, ale já vím, že se tam jednou podívám. Už se nemohu dočkat, až jednou z dvanácti bran vstoupím do toho zlatého města – do nového Jeruzaléma – kde se setkám se spoustou těch, kteří už teď čekají v hrobě na své vzkříšení. Těším se, že se v tomto krásném městě, kde nebude hřích a zlo, setkám s Ježíšem. Jen díky němu se už teď mohu těšit na to, že to vše, co zatím vidím jen na pohlednicích, bude brzy realitou.

Jednou se tam podívám, jednou budu bydlet se svým nebeským tátou a moc se na to těším.

Bůh zve i tebe. I tobě nabízí možnost žít věčně v jeho království, kde už nebude žádné zlo, bolest ani smrt. Nechtěl bys na jeho nabídku odpovědět?

Nebudu se v nebi nudit?

Vlastimil Fürst

Znamení doby 4

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, Roztocká 5, 160 00 Praha 6

e-mail: expedice@adventorion.cz, www.adventorion.cz

Odpovědná redaktorka: Michaela Hrachovcová

Grafická úprava: Robert Prokopec

Foto na obálce: Photos.com

Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Praha 2012

Vyznačené texty jsou převzaty z knihy Ludvíka Švihálka *Důvěřuj životu*, Advent-Orion, Praha 2000, a z knihy Ellen G. Whiteové *Velké drama věků*, Advent-Orion, Praha 2005.

Chcete-li se o daném tématu dovědět víc,
kontaktujte Středisko korespondenčních kurzů, www.skk.cz.